

20 Ιανουαρίου 2021

«Για τον αρχιμ. Αθανάσιο Σταυροβουνιώτη: αυτός δεν είναι γέροντας, αυτός είναι Αββάς»

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

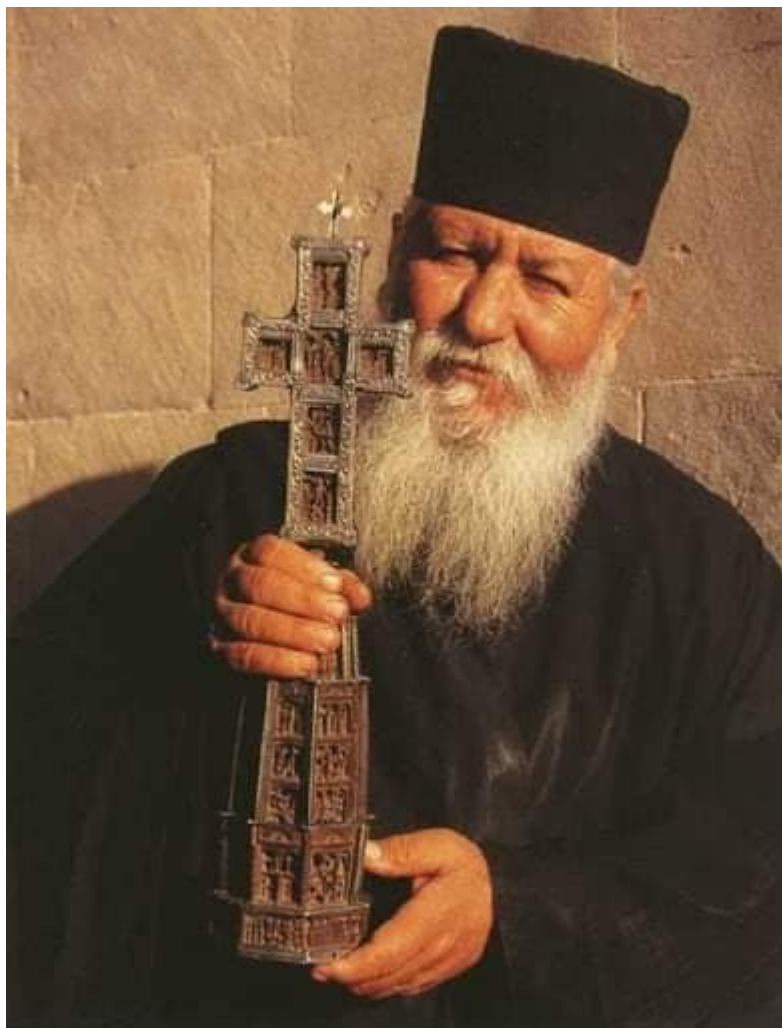

Πραγματοποιήθηκε στις 19 Ιανουαρίου 2021 με την προσήκουσα σεμνότητα, η Εξόδιος Ακολουθία του Μακαριστού Γέροντος Αθανασίου, ο οποίος εκοιμήθη πλήρης ημερών, σε ηλικία 95 ετών, διατελέσας Μοναχός της Μονής για πάνω από 80 έτη και Ηγούμενος από το 1982. Ο Μητροπολίτης Κιτίου κ.κ. Νεκτάριος στον Επικήδειο Λόγο του ανέφερε μεταξύ άλλων τα εξής:

«Ο μακαριστός Ηγούμενος Αθανάσιος γεννήθηκε στο χωριό Άσσια στη Μεσσαορία. Ήταν ομοχώριος του Αγίου Σπυρίδωνος του Θαυματουργού, τον οποίο υπερβαλλόντως ευλαβείτο και τιμούσε. Οι γονείς του, γεωργοί, άνθρωποι απλοί και φιλόθεοι. Ετελειώθησαν και οι δύο διά του μοναχικού σχήματος. Προτού ακόμα ενηλικιωθεί ο έφηβος Ανδρέας (αυτό ήταν το όνομα που έλαβε στη βάπτισή του), άναψε μέσα στην αγαθή ψυχή του ο πόθος του μοναχισμού. Ο Θεός οδήγησε τα βήματά του στο ευλογημένο Κοινόβιο του Σταυροβουνίου. Ήρθε στο μοναστήρι με εφόδιο την απλότητα και τη λαϊκή πίστη του, που κληρονόμησε από τους γονείς του και την εκκλησιαστική παράδοση του χωριού του. Σαν δέντρο ρίζωσε ο γέροντας Αθανάσιος στο μοναστήρι της μετανοίας του κάτω από τη σκιά του «ευσκιάφυλλου δένδρου» του «μακαρίου Ξύλου» του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού. Από τα ενενήντα πέντε χρόνια που έζησε επί της γης ο γέροντας τα ογδόντα τα πέρασε στο μοναστήρι.

Έγινε μέλος μιας αδελφότητας με αγωνιστές, ασκητές πατέρες, κληρονόμος και συνεχιστής του αρχαίου ασκητικού μοναχισμού, δωρικού, με απλότητα, όπως τον συναντούμε στο γεροντικό. Είναι μέσα σ' αυτό το περιβάλλον στο οποίο ο γέροντας έζησε και αγωνίστηκε, που εξυφάνθη η θεούφαντος χλαίνα των ιερών αρετών του. Πράος, σεμνός και ξένος από κάθε μορφή άκαιρου ζηλωτισμού εκτιμήθηκε από τους παλαιότερους πατέρες της Μονής, οι οποίοι τον προέκριναν ως κατάλληλο για το ύψιστο χάρισμα της ιεροσύνης. Μέχρι το τέλος του βίου του διατήρησε αμείωτη την αγάπη και τον σεβασμό για τους μακαριστούς γέροντές του, των οποίων τους πνευματικούς λόγους πάντοτε διατηρούσε εν τη καρδιά αυτού.

Μετά, δε, την κοίμηση του μακαριστού γέροντος Γερμανού, το 1982, και την εκλογή του ιερομονάχου Αθανασίου στη θέση του Ηγουμένου, ο λύχνος «ετέθη επί την λυχνίαν». ...Ο γέροντας Αθανάσιος από την κορυφή του Σταυροβουνίου έχει αποτελέσει πνευματικό φάρο, που φώτιζε την Κύπρο ολόκληρη. Ο Θεός τον ευλόγησε επί της ηγουμενίας του να δει το μοναστήρι του να επανδρώνεται με νέους πατέρες. Ως επόμενος των προγενέστερων μεγάλων πνευματικών αναστημάτων της Μονής και με γνώμονα τη γνήσια και ανεπιτήδευτη αγάπη και ταπείνωσή του, νουθετούσε και καθοδηγούσε όχι μόνο τους μοναχούς του, αλλά και τα πολυάριθμα πνευματικά τέκνα του, που έφταναν απ' όλες τις περιοχές της Κύπρου. Πόσοι και πόσοι δεν βρήκαν παρηγορία και ανάπαυση κοντά σ' αυτόν τον άνθρωπο του Θεού; Πόσοι άνθρωποι δεν έφυγαν ξαλαφρωμένοι και ανανεωμένοι μέσα από το εξομολογητήριό του;

Εύσπλαχνος, επιεικής και ανθρώπινος. Κατά τη διάρκεια της εξομολόγησης άκουγε περισσότερο και μιλούσε λιγότερο, αλλά ο λόγος του ήταν καρπός προσευχής. Ο γέροντας μιλούσε, όπως μιλούν οι τέλειοι. Και να μην έλεγε τίποτα, σε αρκούσε μόνο να τον βλέπεις. «Αρκεί μοι το βλέπειν σε πάτερ» είχε πεί κάποτε ένας

μοναχός στον μέγα Αντώνιο. Στον μακαριστό γέροντα έβρισκε εφαρμογή ο λόγος του αγίου Θεοδώρου του Στουδίτου «Τις σε ιδών ουκ ηγάπηκε; Τις δε συντυχών ου γεγλύκαται;».

Το «άκρον αντικείμενον του νοός του», «το μελέτημα της καρδιάς του» και το «εντρύφημα της γλώσσης του» ήταν ο Χριστός, η Παναγία και οι Άγιοι. Απότοκο αυτού ήταν η μεγάλη του αγάπη για τους βίους των αγίων και τις ιερές ακολουθίες. Αγαπούσε πολύ τους βίους των αγίων. Μέχρι το τέλος του βίου του, παρόλο που ο ίδιος είχε φτάσει «εις άνδρα τέλειον εις μέτρον της ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» (Εφ. 4, 13), δεν σταμάτησε να εντρυφά στους βίους των αγίων. Τις ιερές ακολουθίες του νυχθημέρου ανελλιπώς παρακολουθούσε στο καθολικό της μονής. Ως επί το πλείστον παρέμενε όρθιος επί του στασιδίου του καθ' όλη τη διάρκεια της ακολουθίας. Ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές της υγείας του επέμενε «ως ζηλωτής μανικώτατος» να παρακολουθεί και να συμμετέχει στις ακολουθίες και στη Θεία Λειτουργία γενόμενος τύπος υπομονής, φιλοπονίας και ακρίβειας για τους υποτακτικούς του.

Ο αείμνηστος ηγούμενος Σταυροβουνίου Αθανάσιος υπήρξε μεγάλη Εκκλησιαστική μορφή του αιώνα μας. Η προσφορά του σεμνού και θεοφόρου αυτού ανδρός στον μοναχισμό της Κύπρου είναι τεράστια. Όταν ο μακαριστός και ενάρετος ηγούμενος Σιμωνόπετρας Αγίου Όρους πατήρ Αιμιλιανός συνάντησε τον γέροντα Αθανάσιο, είπε χαρακτηριστικά «αυτός δεν είναι γέροντας, αυτός είναι Αββάς». Ας δοξάσουμε τον Θεό που ανέδειξε και στην εποχή μας ανθρώπους αυθεντικούς, ταπεινούς, αληθινούς εργάτες του Ευαγγελίου, με γνήσιο ασκητικό φρόνημα, όπως τον αείμνηστο γέροντα Αθανάσιο. Αυτό το πνεύμα καταλείπει ο γέροντας ως κληρονομιά και παρακαταθήκη στους πατέρες της μονής του, που με πολλή αγάπη και αυταπάρνηση τον διακόνησαν, ιδιαίτερα τα τελευταία του χρόνια.»

%video%

<https://bit.ly/361w6UV>